

ringen i konventionens art. 1. Udtrykket „ulovlig tvang, jfr. § 260“, omfatter de i § 260 nævnte tilfælde af tvang, d. v. s. tvang ved vold, trusel herom, eller trusel om betydelig skade på gods, om frihedsberøvelse eller om at fremsætte sigtelser af den i § 260 nævnte art, jfr. bilag 3.

Kontrollen over fartøjet eller indgrebet i dettes manøvrering skal være opnået gennem tvang. Bestemmelsen omfatter således ikke svig og udnyttelse, misbrug af afhængighedsforhold eller lignende mere indirekte påvirkningsmidler. Bestemmelsen omfatter heller ikke tilfælde hvor gerningsmanden, uden at udøve tvang over for personer i fartøjet, selv ødelægger et instrument i fartøjet og derved fremkalder f. eks. en nødlanding. Forhold af denne art vil imidlertid kunne straffes efter andre regler, bl. a. straffelovens § 183 om forvoldelse af transportulykke eller § 184 om forstyrrelse af driftssikkerheden, jfr. bilag 3.

Gerningsmandens overtagelse af kontrollen over luftfartøjet vil normalt give sig udslag i, at dette tvinges til at skifte kurs eller landingssted eller i øvrigt foretage manøvrer i luften eller på jorden efter gerningsmandens ønske, som ellers ikke ville blive foretaget. Kontrollen over fartøjet behøver dog ikke at give sig sådanne udslag, men kan f. eks. alene have til formål at tage besætning og passagerer som gidsler.

Indgreb i et luftfartøjs manøvrering behøver heller ikke at give sig udslag i fartøjets manøvrer,

men kan ske på enhver måde, hvorved besætningens frie føring af luftfartøjet vanskeliggøres, f. eks. ved indgreb i radiokommunikationen.

Strafbarheden er betinget af forsæt, men gerningsmanden behøver ikke at have haft til hensigt at iværksætte truslen, hvis den truede ikke bøjer sig. Det er tilstrækkeligt, at truslen fremsættes på en sådan måde, at den er egnet til at tvinge.

Strafferammen er foreslået fastsat til fængsel indtil 10 år, der ifølge stk. 2 forhøjes til fængsel i indtil 16 år, hvis handlingen har haft en særlig farlig karakter. Bortset fra, at man i overensstemmelse med de retningslinier, der er fulgt i de senere års straffelovgivning, har undladt at fastsætte nogen mindstestraf, svarer den foreslåede strafferamme til den i § 288 om røveri.

Om strafferammerne i de tidligere nævnte bestemmelser i Sverige, Norge og Finland henvises til bilag 2.

Til § 1, nr. 4.

Efter § 184, hvis ordlyd er gengivet i bilag 3, straffes den, der forstyrrer sikkerheden for driften af forskellige transportmidler, herunder luftfartøjer. Da den foreslåede bestemmelse i § 183 a om kapring af luftfartøjer netop er begrundet bl. a. i den forstyrrelse af luftfartsdriften, som sådanne handlinger forvolder, er der ikke behov for, at handlinger, der straffes efter § 183 a, tillige skal kunne straffes efter § 184.